

[Kirsten Jacobsen]

Jeg har forstået, at både Socialdemokratiet og SF egentlig har stor sympati for denne tankegang, men at man alligevel ikke vil støtte ændringsforslagene, fordi man mener, at der kan være nogle tekniske problemer. Nu synes jeg jo, at ændringsforslagene er ganske klare, og de er lavet med bistand af Boligministeriet – hvis det så ellers betyder noget – så det skulle ikke kunne afholde SF fra at støtte ændringsforslagene.

SF spørger: Hvorfor skal det kun være på dette lille område? Det fremgår klart af bemærkningerne, at Fremskridtspartiet mener, at denne garantiordning vedrørende byggeskader skal dække alle former for støttet byggeri, altså hele raden rundt. Dette forslag handler kun om byfornyelse og boligforbedring, men det er da bedre at starte med et godt princip et lille sted og så, næste gang vi har de andre områder til behandling, få indført det samme princip dér.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at noget parti kan stemme imod ændringsforslag, som går ud på, at skadevolderne betaler for de skader, de forårsager. Jeg kan ikke forstå, at man fra noget parti kan have den holdning, at det er den skadelidte, der skal betale for de fejl, andre har forvoldt dem. Derfor vil jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne sige til fru Kirsten Jacobsen, at vi synes, det har været meget positivt, at Fremskridtspartiet har prøvet at få udarbejdet nogle forslag, der imødegik den kritik, SF har fremført. Men vi mener, at det, der ligger her, er helt utilstrækkeligt, også fordi det optræder som et alternativ til systemet i Byggeskadefonden.

Ofte er det sådan, at de entreprenører og de selskaber, som skal stilles til regnskab, simpelt hen ikke længere eksisterer, når regnskabet's time er inde. Vi synes, det er en udmærket idé, at vi prøver at finde en fornuftig ordning, der kan dække alle disse eksempler, men vi mener også, at fru Kirsten Jacobsen ikke har taget højde for det problem, at i den fondsdannelse, hun forestiller sig, og i den opsparingsordning, hun forestiller sig, vil dette helt uden videre blive væltet over på huslejerne, og det vil blive et lejerfinansieret problem. Det synes vi også er væsentligt at få set på.

Vi har efter at have set boligministerens svar ikke tillid til, at den fondsdannelse, fru Kirsten

Jacobsen foreslår, vil virke tilstrækkelig effektivt, eller at den forsikringsordning, fru Kirsten Jacobsen foreslår, vil virke tilstrækkelig langsigtet til, at vi føler os trygge ved, at forslaget vedtages i den form, som det er fremsat i her. Derfor vil vi gerne arbejde videre med sagen og se på den i Boligudvalget, men vi kan ikke se, at den er et alternativ til anvendelsen af Byggeskadefonden i den foreliggende situation. Og som sådan har fru Kirsten Jacobsen jo stillet den op – og ikke som et supplement.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Egentlig synes jeg, det er synd for hr. Pelle Voigt, men jeg vil sige, at han åbenbart ikke har læst ændringsforslaget, inden han gik herop. Jeg vil gerne have lov til at læse stk. 3 i ændringsforslag nr. 3, hvor der netop står:

»Garantien indestår, selv om entreprenøren inden for dette tidsrum går konkurs, eller det selskab, der har udført entreprisen, ophører med at eksistere.«

Så der er taget højde for det, hr. Pelle Voigt. Og det er ikke nogen fondsdannelse; det er en forsikringsordning eller en bankgaranti.

Lissa Mathiasen (S):

Som Socialdemokratiet også har givet udtryk for i betænkningens bidraget, er vi principielt enige i det ændringsforslag, Fremskridtspartiet har stillet, og derfor vil jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, for at der ikke skal herske nogen misforståelse om det, at vi er enige i princippet om, at det er den, der producerer, og i dette tilfælde den, der bygger, der bør stå for ansvaret.

Det, vi samtidig siger, er, at vi ikke synes, dette kun er et spørgsmål om byfornyelsen, men at man generelt burde tage fat på dette i forbindelse med det støttede byggeri, svarende til Socialdemokratiets holdning og udtalelser, siden debatten om hele garantiproblematikken startede i begyndelsen af 1980'erne. Vi har hele vejen igennem givet udtryk for, at vi mener, det er entreprenørerne m.v., der bør dække ansvaret ind.

Men som vi også giver udtryk for i vores betænkningens bidrag, anerkender vi, at det er en kompliceret affære at lave en lovgivning, som er dækkende, og som er grundig nok. Det så vi, dengang vi behandlede spørgsmålet om produktansvarslovgivningen, hvor vi så, hvor lang